

תת"ע 7218/11/19 - עיד עיד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 7218-11-19 מדינת ישראל נ' עיד עיד
תיק חיצוני: 14119202464

מספר בקשה: 3

עיד עיד ע"י ב"כ עו"ד עלאא אגבאריה

מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני
מבקש
נגד
משיבה
כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 9.12.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 18.11.19 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שהיו מותקנות בו חגורות בטיחות מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות בניגוד לתקנה 83ב(א), עבירה מיום 25.1.19. ישיבת הקראה נקבעה ליום 9.12.19, אך המבקש לא התייצב לדיון, ובנסיבות בהן הוצג אישור מסירת הזמנה לדין אשר לא נדרש, נשפט המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס כספי.

בבקשה מיום 18.12.19 טען הנאשם, כי לא קיבל הזמנה לדין ולא ידע על קיומו של הדיון, ונודע לו על ההרשעה רק כשקיבל תדפיס ניקוד ממשד הרישוי ודרישה לבצע קורס מתקדם ייעודי; כי אישור המסירה שבתיק בית המשפט לקוי; וכי עקב רשלנות מפנ"א ההזמנה לדין לא נמסרה לידי; וכי בדו"ח נפלו כשלים מהותיים ויש מקום לטעון לחפותו, ויגרם לו עיוות דין באם תוותר ההרשעה על כנה.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש לא עמד בנטל לסתור את חזקת המסירה, כאשר ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש כפי שצוין בבקשה להישפט וחזרה בציון 'לא נדרש'; ואין די באמירות סתמיות מבלי להניח תשתית ראייתית כדי להביא לביטול פסק הדין מחשש לעיוות דין.

בתשובה לתגובת המשיבה טען המבקש, כי סיבת אי התייצבותו לדיון הינה אי קבלת כל הזמנה בדואר ואפילו לא קיבל שיחה ממזכירות בית המשפט, ואישור המסירה לקוי וחסר.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בעניינינו, כפי שעולה מאישור המסירה בתיק בית המשפט, הזמנה לדין נשלחה למבקש, לפי המשיבה לכתובת שציין המבקש בבקשה להישפט, וחזרה בציון 'לא נדרש'.

כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)). בעניינינו, אני סבורה כי המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו. לא רק שהמבקש לא הוכיח כי ההזמנה לדין לא הגיעה אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא שמרישומי רשות הדואר מסתבר כי לא דרש את ההזמנה לדין, ולפיכך אי קבלת ההזמנה לדין נעוצה במחדלו.

וראו רע"פ 2575/17 **רון גייאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017):

"בעניינינו, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא הציג, בשום שלב בהליך, כל ראיה שיש בה כדי להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו. גם בפני המבקש שב וחזר על הטענה כי ביישוב בו הוא מתגורר, ישנן מספר משפחות נוספות העונות לאותו שם משפחה, ואף ביחס לטיעון זה לא הוצגה כל ראיה (ראו: רע"פ 3202/16 בן נחון נ' מדינת ישראל (18.05.2016) [פורסם בנבו]). הלכה למעשה, המבקש מנסה לערער בבקשתו את תוקפה של "חזקת המסירה", ואולם נושא זה כבר נדון והוכרע בפסיקתנו ואינני מוצאת סיבה טובה להידרש לו בשלב זה פעם נוספת (ראו: רע"פ 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם (11.06.2013) [פורסם בנבו]; רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.01.2015) [פורסם בנבו]).

זה המקום להזכיר עוד את סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982... בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע ייגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו. סבורני כי בנסיבות אלו לא נפלה כל טעות בקביעתו של בית המשפט מחוזי הנכבד גם לעניין זה."

וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018) -

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה

המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. "

וכן עפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 **מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.2011) -

"המערער זומן כדין ובהתאם למצוות תקנה 44 (א) לתקנות, הזימון לא נדרש ולכן היה רשאי בימ"ש השלום לדון אותו בהעדר. אין למערער כל הסבר או הצדק סביר להיעדרותו מן הדיון. כמו כן, עיון בנספחי הודעת הערער מראה כי הזימון לא נדרש וכי אם יש למערער על מי להלין, ראש ובראשונה היה עליו להלין על עצמו."

באשר לטענות בדבר אישור "לא נדרש" לקוי וחסר פרטים, ראו:

רע"פ 8604/15 ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.12.2015) -

"כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה (8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראיתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדיון. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה." (הדגשה אינה במקור).

ועפת (מחוזי חיפה) 36580-03-19 **פרידמן נ' מדינת ישראל**, 1.5.19: "מקרה דומה לענייננו נדון בבית המשפט העליון ברע"פ 5258/14 **סמימי נ' מדינת ישראל** (3.8.14). בהליך זה טען המבקש - "כי אישור המסירה שהוצג אינו עומד בכללים שנקבעו בדיון, [...] עוד הוסיף המבקש, בהקשר זה, כי אף מחותמת ה-"לא נדרש" שהוטבעה על אישור המסירה לא ניתן ללמוד דבר, משום שלא הוטבע עליה תאריך". בית המשפט העליון דחה את בקשתו וקבע - "[...] כי על אישור המסירה שהציגה המשיבה מופיעה חותמת "לא נדרש" המלמדת כי ההזמנה נשלחה למבקש". באותו מקרה הוגש לבית משפט השלום לתעבורה בת"א-יפו אישור מסירה ועליו חותמת בלבד הנושאת את הכיתוב "לא נדרש". בית משפט השלום לתעבורה דחה בקשה לבטל פסק דין שניתן בהעדר המבקש, למרות שהוא היה זה שהגיש בקשה להישפט. בערעור על אותה החלטה ציין בית המשפט בעפ"ת (מחוזי ת"א-יפו) 2473-07-14 **סמימי נ' מדינת ישראל** (15.7.14) - "הבקשה שהגיש המערער לבית משפט קמא לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו נדחתה ובצדק נדחתה. המערער, כאמור, כך על פי אישורים שהוצגו לבית משפט קמא, קיבל הזמנה אך לא דרש אותה כפי שהיה צריך לעשות, ומשכך הרשעתו בהיעדרו הייתה מוצדקת". כאמור לעיל בית המשפט העליון סמך ידיו על החלטותיהם של בית משפט השלום לתעבורה ושל בית המשפט המחוזי. ראו בעניין דומה גם: רע"פ 8651/13 **סקה נ' מדינת ישראל** (31.3.14)."

בענייננו, אני סבורה כי המבקש לא סתר את חזקת המסירה, שכן כל שטען המבקש, בעלמא, הוא כי "מועד הדיון לא הגיע לידי ולא הובא לידיעתי בכל דרך שהיא" (סעיף 4 לתצהיר המבקש), ו"לא קיבלתי אני ו/או בני משפחתי כל הודעה אודות הימצאותו של דואר רשום שרשום על שמי" (סעיף 5 לתצהיר), וכי אין די, כביכול, בפרטים הרשומים באישור

המסירה, וזאת מבלי שטרם כלל להציג את הכתובת אליה הפנה בבקשתו להישפט, ומבלי שטרם לפנות לסניף הדואר במקום מגוריו בניסיון לברר את הטעון בירור ולגבות טענותיו בראיות; ואני סבורה כי בטיעונים כלליים מעין אלה אין כדי לסתור את חזקת המסירה, ולפיכך, יש לראותו כמי שקיבל את ההזמנה לדיון.

יתרה מכך, לא היה גם כל צורך בזימון נוסף או "שיחה ממזכירות בית המשפט" כפי שנטען על ידי ב"כ המבקש.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)). על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015).

בענייננו, לבד מהכחשה כללית של המיוחס וטענה שבדו"ח נפלו כשלים מהותיים שלא פורטו, לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

בענייננו, אין די בהצהרת המבקש "... כי העובדות המהוות את העבירה אינן נכונות ..." (סעיף 8 לתצהיר המבקש), שעה שהמבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה בעילה של עיוות דין, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים.

עיקוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ו' טבת תש"פ, 03 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

